

[Lenger]

gelse vil få noget som helst reelt indhold. Rent principielt finder vi det også bedre, at anvendelsesområdet er meget præcist formuleret i selve loven.

Dertil kommer, at reglen om anvendelsesområdet er så uheldigt formuleret, at en Akasse ville falde ind under den, mens elsel-skaberne ikke ville, for de finansieres jo af forbrugerne og ikke af forbrugerne i egen-skab af skatteydere. Men målt med regeringens alen er denne paragraf måske endda særlig heldigt formuleret.

Der findes dog en række reelle fremskridt i forvaltningslovforslaget, og de skal også påpeges.

Vi er glade for, at myndighederne skal tage initiativ til en egentlig høring af sagens parter. Det er vi glade for, fordi vi ved, at der er en social sammenhæng mellem, hvem der på eget initiativ vil søge indsigt, og hvem der ikke vil. Kun vil vi indvende, at denne i øvrigt positive regel i selv samme paragraf straks udhules med en række undtagelser.

Vi synes også, det er positivt, at der er pligt til klagevejledning, og at myndighederne får pligt til at give en begrundelse for de enkelte afgørelser, men vi ser ingen grund til, at kommunalbestyrelsernes pligt til at begrunde deres afgørelser skal være svagere, end hvis sagen afgøres formelt på det administrative niveau. For det første er det de mindst betydende sager, der afgøres af administrationen, og de mest betydende, der afgøres af kommunalbestyrelsen. Det burde i hvert fald være tilfældet. For det andet betyder denne sondring, at en afgørelse om en bestemt sag, f.eks. inden for bygge Lovgivning, skal begrundes i forskelligt omfang fra kommune til kommune, alt efter hvordan man har indrettet sin styrelsesvedtægt og alt efter fordelingen af bemyndigelser mellem kommunalbestyrelse, udvalg og administration eller – i magistratskommuner – fordelingen mellem magistratsmedlemmer, kommunalbestyrelse og administration. For det tredje skulle det med indenrigsministerens seneste forslag til ændringer i de kommunale styrelseslove synes endnu mere nødvendigt, at kommunalbestyrelserne begrundede deres afgørelser. For det fjerde ville det være utrolig sundt, om de fik en sådan pligt.

Jeg vil også nævne forvaltningslovforslagets regler om inhabilitet, fordi de efter vores opfattelse er noget kunstige. Det er godt, de

er der, men når vi taler om kollegiale organer, tillægges der hensynet til beslutningsdygtighed en helt særlig vægt; eller sagt på en anden måde: hvis blot tilstrækkelig mange er inhabile, så er ingen af dem alligevel inhabile.

Jeg vil nævne et eksempel med et tilsynsråd, der skulle tage stilling til en sag om Rotary, hvor tre af fem medlemmer måtte erklære sig inhabile på grund af deres tilknytning til netop denne forening, hvilket for så vidt ikke er overraskende, da der er tale om en forening, der målbevidst rekrutterer folk på indflydelsesrige poster. Med lovforslagets formulering ville ingen af disse tre være inhabile, fordi de var tre og ikke kun to.

Vi er glade for, at retten til at se, hvem der søger stillinger i det offentlige, udvides. Det har der længe været et behov for, og konsekvensen bliver, at det offentlige – især kommunerne – herefter ikke mere kan anvende de private headhunterfirmaer til at foretage opslag, ansættelsessamtaler og indstillinger, for så ville denne bestemmelse i loven ikke kunne efterleves. Det afgørende i denne forbindelse er, at der nu ikke skelnes mellem tjenestemandsansættelse og anden ansættelse, og det er netop denne sondring, der har været et smuthul uden om indsigt og med anvendelse af de private konsulentfirmaer til følge.

At åbenhed specielt skulle holde kvalificerede ansøgere tilbage, som hr. Duetoft har været inde på, er der intet som helt belæg for; tværtimod kan åbenhed være den kvalificeredes beskyttelse.

Forvaltningslovforslaget er blevet præsenteret som en formalisering af gældende retstilstand eller i hvert fald som en formalisering af god forvaltningsskik. De to ting er desværre ikke nødvendigvis et og det samme. Derfor er der brug for en forvaltningslov, og derfor er vi positive over for, at vi får en egentlig forvaltningslov. Men vi synes ikke om, at man benytter lejligheden til at foretage indskrænkninger, som man gør i såvel forvaltningsloven som i lov om offentlighed i forvaltningen, samtidig med at der altså – det skal nævnes i sandhedens interesse – findes en række fremskridt.

Hvis VS skal være med til at støtte disse forslag, kræves det, at der sker en række ændringer, og vi vil selv stille en lang række